

Gel

Suposo que, quan es tenen molts diners (no parlo d'una situació econòmica folgada, sinó d'ingressos desorbitats), deu arribar un moment que la vida només té sentit amb experiències insòlites i, per tant, potser per avoriment, deu ser molt fàcil caure en l'excentricitat, que, sovint, és la manifestació més cara de l'estupidesa. Si, en general, prou que vivim en una societat que actua com els nens malcriats (quan tenim el que volem, demanem alguna altra cosa convençuts que l'obtindrem, i caiem en la rebequeria quan ens sentim frustrats), el grau d'extravagància augmenta quan es compta amb una targeta de crèdit de fons il·limitats. La premsa rosa se'n fa ressò tot sovint, i el públic riu les gràcies dels multimilionaris (més o menys famosos) que decoren un arbre de Nadal amb diamants, que compten amb un estilista personal per triar-los la roba, que es compren una illa del Pacífic, que adquireixen un castell de trenta-cinc habitacions i centenars d'hectàrees a França, que regalen una Barbie de 60000 dòlars a la seva filla quan compleix un any, o que es poden permetre pagar un dineral perquè la nineta dels seus ulls pugui disposar, tota sola, de la pista de patinatge del Rockefeller Center de Nova York.

Davant de tanta extravagància, si pensem que el cercle dels molt rics és més ampli que no sembla, no és estrany que, de tant en tant, apareguin iniciatives estrofolàries com la d'una empresa de Noruega que pretén explotar el gel de la glacera Svartisen per proporcionar glaçons exclusius i més duradors (el gel d'origen mil·lenari és més compacte i resistent que el convencional) als combinats glamurosos dels locals més sofisticats de París, Londres, Dubai o Nova York. Al capdavant, diuen, la glacera està previst que s'extingeixi d'aquí a un segle.

M'ho veig a venir. Un dels trets que defineix la naturalesa humana és la tendència, més o menys conscient, a imitar aquells a qui voldríem assemblar-nos. D'aquí a quatre dies, quan demanem un gintònic, el cambrer eixamplarà encara més el somriure. Si fins ara, des que s'han posat de moda (i els qui n'havíem pres tota la vida en paguem les conseqüències), desplegaven al teu davant tot un ventall de possibilitats de ginebres, tòniques o complements ben peculiars (que si cogombret, que si un bocinet de poma, que si una floreta o un parell de llavors de cardamom), ben aviat ens demanaran si, per un preu determinat, en comptes d'aigua de l'aixeta, volem el nostre gintònic amb glaçons del Svartisen, o del Perito Moreno. És clar que, per als amants i consumidors dels productes de Km 0, segur que tard o d'hora es comercialitzaran els de la glacera de la Maladeta, o de l'Aneto, que, ben mirat, també tenen els dies comptats.